

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2481

гр. София, 05.10.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ ТЪРГОВСКИ, в закрито заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иван Иванов

Членове: Зорница Хайдукова
Валентин Бойкинов

като разгледа докладваното от Валентин Бойкинов Въззивно частно гражданско дело № 20221000502754 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Чл.274,ал.1,т.1 и следв. от ГПК.

Образувано е по частна жалба на В. Р. Д., чрез процесуалния представител адв. Ю. Р. срещу определение № 7933/16.08.2022г. по гр.дело № 14517/2021г. на СГС, ГО, 24с-в, с което е спряно на основание чл. 229, ал.1, т.4 ГПК до приключване с влязъл в сила съдебен акт на производството по търг. дело № 2045/2021г. на СГС, ТО, 9с-в.

Жалбоподателят счита, че определението е неправилно тъй като счита, че не е налице връзка на обусловеност между производствата по двете граждански дела поради съображения изложени в частната жалба, поради което моли въззивният съд да го отмени и да върне делото на първоинстанционния съд за продължаване на процесуалните действия.

Ответниците по частната жалба „Аркон Консулт“ЕООД и Р. Н. Р., чрез процесуалния им представител адв. Б. Б. в отговора на частната жалба изразява становище за неоснователността ѝ поради съображенията изложени в отговора.

Съдът като взе предвид изложените от жалбоподателя доводи и представените доказателства намира за установено следното :

Частната жалба е подадена в срока по чл.275, ал.1 ГПК и е допустима, а разгледана по същество тя е неоснователна.

Производството пред първоинстанционния съд е образувано по искова молба от В. Р. Д. срещу „Аркон Консулт“ЕООД и Р. Н. Р., с която е предявен иск с правно основание чл.135 от ЗЗД. В исковата молба се излагат твърдения, че ищецът е кредитор на първия ответник за сумата от 4 835 800 лева, представляваща неизплатен остатък от стойността на притежаваните от нея дружествени дялове към момента на напускането ѝ като съдружник в дружеството „Аркон Консулт“ЕООД към 28.08.2021г.

В срока за отговор на исковата молба „Аркон Консулт“ЕООД е възразил като е оспорил качеството на кредитор на ищеца с твърдения, че няма вземане за ликвидационен дял по съображения изложени в отговора на исковата молба. Направил е искане за спиране на производството по настоящото дело до приключване с влязъл в сила съдебен акт на производството по търг. дело № 2045/2021г. на СГС, ТО, 9с-в, предмет на което е предявен от същия ищец срещу „Аркон Консулт“ЕООД иск с правно основание чл.125, ал.3 от ТЗ за осъждане на ответника да заплати стойността на дружествения дял на напусналия съдружник. В подкрепа на искането за спиране се излагат съображения за връзка на обусловеност между двете дела тъй като в производството по обуславящото дело ще се установи със сила на пресъдено дали и в какъв размер ищецът по настоящото дело има право на вземане за дружествен дял срещу дружеството.

За да постанови обжалваното определение първоинстанционният съд при извършена служебна проверка е констатирал, че пред СГС е образувано търг. дело № 2045/2021г. на СГС, 9с-в с предмет- обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.125, ал.3 ТЗ и по чл.86 от ЗЗД, подадени от ищцата В. Р. Д. срещу ответника „Аркон Консулт“ЕООД като петитума на първия иск е за сумата 4 835 800 лева, представляваща неизплатен остатък от стойността на притежаваните от В. Д. дружествени дялове от ответното дружество към 28.08.2021г. Предвид предмета на предявения иск по посоченото търговско дело, с което да бъде разрешен спорът между същите страни относно качеството на кредитор на ищеца в настоящото производство и предмета на предявения иск в настоящото производство- по чл.135 от ЗЗД, първоинстанционният съд е счел, че настоящото производство следва да бъде спряно до приключването с влязъл в сила съдебен акт на производството по търг. дело № 2045/2021г. на СГС, 9с-в.

Така постановеното определение за спиране на производството по делото на осн. чл.229, ал.1 ГПК е правилно и е изцяло се споделя от въззивната инстанция, поради което и на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на първоинстанционния съд. Независимо от това следва да се посочи и следното.

Първоинстанционният съд е постановил обжалваното определение в съответствие със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в т.2 от ТР №2/09.07.2019г. по тълк. дело № 2/2017г. на ОСГТК на ВКС, според което е налице връзка на преюдициалност по см. на чл.229, ал.1, т.4 ГПК между производството по предявен от кредитора иск за вземането му и предявен иск по чл.135 ЗЗД за обявяване на относителна недействителност на извършени от длъжника действия, увреждащи кредитора. Съгласно мотивите на тълкувателното решение връзката на преюдициалност по см. на чл.229, ал.1, т.4 ГПК между производството по предявен от кредитора иск за вземането му и предявен иск по чл.135 от ЗЗД за обявяване на относителна недействителност на извършени от длъжника действия, с които го уврежда, е налице винаги когато е налице висящ процес за установяване на парично вземане на лицето, което твърди да е кредитор, какъвто случай е именно и настоящият. Наличието на паралелен процес, който има за предмет признаване или отричане на вземането на кредитора - т.е. установяване наличието на действително вземане - е от

значение за правилното решаване на спора по отменителния иск по чл. 135 ЗЗД. Както е посочено в мотивите на тълкувателното решение обстоятелството, че успешното провеждане на иска за вземането не е процесуална предпоставка за предявяването на Павловия иск, само по себе си не означава, че между двете производства не е налице връзка на обусловеност. Признаването или отричането на вземането ще рефлектира върху преценката дали ищецът действително има качество на кредитор с права по чл. 135 ЗЗД, респективно върху основателността на предявения иск. Между двете производства е налице връзка на преюдициалност, която попада в приложното поле на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК и е основание за спиране на производството по Павловия иск. Приемането на противното би означавало отричане на наличието на действително вземане на кредитора като материалноправна предпоставка за уважаването на Павловия иск и би довело до ситуация, в която в производство по чл. 135 ЗЗД длъжникът по едно несъществуващо или погасено по давност вземане на практика да няма път, по който да се защити и да избегне уважаването на иска. Подобно разрешение би резултирало в несправедливо разкъсване на връзката между материалното правоотношение и съответното му проявление в процеса и би било в разрез с принципите за правната сигурност.

В контекста на гореизложеното и в светлината на настоящия казус следва да се посочи, че именно в обуславящото производство по иска с правно основание чл.125, ал.3 от ТЗ ще бъде разрешен въпросът между същите страни притежава ли ищцата качеството на кредитор на първия ответник в настоящото обусловено производство, респ. ще бъде установено със сила на пресъдено нещо има ли вземане ищцата и какъв е неговият размер. Съответно признаването или отричането на вземането ще рефлектира върху преценката дали ищецът действително има качеството на кредитор с права по чл.135 от ЗЗД, респ. върху основателността на предявения иск.

За пълнота на изложението следва да се каже и че сочената от частния жалбоподател съдебна практика по Решение № 552/15.07.2010г. по гр.дело № 171/2009г. на ВКС, 4 ГО и Определение № 768/02.12.2013г. по ч.гр.дело № 5564/2013г. на ВКС, 3 ГО, вече е неприложима и изгубила значението си, като постановено преди постановяването на задължителното за съдилищата ТР №2/09.07.2019г. по тълк. дело № 2/2017г. на ОСГТК на ВКС, с което по окончателен начин е уеднаквена практиката по приложението на чл.229, ал.1, т.4 ГПК при наличието на две образувани и паралелно висящи съдебни производства по предявен от кредитора иск за парично вземане и предявен иск с правно основание чл.135 от ЗЗД.

С оглед гореизложеното настоящият съдебен състав намира, че са правилни изводите на първоинстанционния съд, че решението по търг. дело № 2045/2021г., ще има преюдициален характер по отношение на настоящото производство, поради което и са били налице предпоставките на чл.229, ал.1, т.4 ГПК за спирането на настоящото производство.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че частната жалба срещу обжалваното определение следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното определение да бъде потвърдено като правилно.

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 7933/16.08.2022г. по гр.дело № 14517/2021г. на СГС, ГО, 24с-в, с което е спряно на основание чл. 229, ал.1, т.4 ГПК до приключване с влязъл в сила съдебен акт на производството по търг. дело № 2045/2021г. на СГС, ТО, 9с-в, като правилно.

Определението може да се обжалва с частна жалба пред ВКС в едноседмичен срок от съобщаването му на жалбоподателя.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____